

HUGH LOFTING

# DAKTARO DOLITLIO HELIONÉS

KLASIKA





# DAKTARO DOLITLIO HELIONĖS



Versta iš:  
Hugh Lofting  
THE VOYAGES OF DR.  
DOLITTLE  
*Fredk. A. Stokes Co.*,  
New York, 1922

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama  
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos  
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Tekstas, Hugh Lofting  
© Iliustracijos, Scott McKowen, 2012  
Išleista susitarus su *Sterling Publishing Co., Inc.*,  
1166 Avenue of the Americas, New York, NY, USA, 10036  
© Vertimas į lietuvių kalbą, Danguolė Žalytė, 2021  
© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-739-9

HUGH LOFTING

DAKTARO  
DOLITLIO  
KELIONĖS

Iš anglų kalbos vertė Danguolė Žalytė



Vilnius  
2021



# PROLOGAS

Viską, ką iki šiol esu parašęs apie daktarą Dolitlį, man papasakojo jo pažįstami, nes anų nuotykių laikais daktaro nepažinojau, kur ten – manęs nė pasaulyje nebuvo. Bet dabar ketinu aprašyti to didžio žmogaus gyvenimo įvykius, kurių liudytojas ar net dalyvis buvau pats.

Daktaras davė sutikimą prieš daugelį metų, bet tada mums abiem galvos buvo pramuštos kelionėmis aplink pasaulį, nuotykiiais ir gamtotyra, sėsti aprašyti mudviejų darbo neištaikiau laiko.

Be abejo, dabar, kai aš jau senis, atmintis suprastėjo. Bet kai dėl ko nors abejoju, nesu tikras ar turiu pagalvoti, klaisiu papūgos Polinezijos.

Tas nuostabus paukštis (jam dabar beveik du šimtai penkiasdešimt metų) tupi ant mano stalo ir paprastai niūniuoja jūreivių dainas, kol rašau. Visi, kurie bent kartą buvo ją sutikę, žino, kokia puiki Polinezijos atmintis. Jei kokį nutikimą esu primiršęs, ji visada gali mane pataisyti ir su visomis smulkmenomis papasakoti, kaip kas vyko ir kas ką veikė. Kartais man dingojasi, kad iš tikrųjų šią knygą parašė Polinezija, o ne aš.

Ką gi, pradėsiu. Pirmiausia turiu kai ką papasakoti apie save ir kaip susipažinau su daktaru.





**I DALIS**



# I

## KURPIAUS SŪNUS



Mano vardas – Tomas Stabinsas. Aš Džeikobo Stabinso, Pelkyno Padlebio kurpiaus, sūnus. Tada buvau įpusėjęs dešimtus metus. Anuo metu Padlebis buvo visai mažas miestelis. Per jo vidurį tekėjo upė, o per upę buvo pastatytas akmeninis Karaliaus tiltas. Jis jungė turgų su kapinėmis.

Iš jūros upe atplaukdavo burlaiviai ir išmesdavo inkarą prie tilto. Aš dažnai eidavau pažiūrėti, kaip jūrininkai prieplaukoje iškrauna laivus. Traukdami lynus, jie dainuodavo neįprastas dainas, ir aš jas išmokau atmintinai. Sėdėdavau ant pylimo tabaluodamas kojomis virš vandens, dainuodavau kartu su jūrininkais ir vaizduodavausi esąs vienas iš jų.

Visada troškau išplaukti šiais didingais laivais, kai jie atsukdavo nugaras Padlebio bažnyčiai ir per plačias nykias pelkes pavandeniui slinkdavo į jūrą. Trokšdavau su jais iškeliauti į platųjį pasaulį laimės ieškoti svečiose šalyse – Afrikoje, Indijoje, Kinijoje ir Peru. Kai laivai dingdavo iš akių už upės vingio, virš miesto stogų dar kurį laiką kyšodavo milžiniškos rudos burės, lėtai, be garso slenkančios tarp

namų it atsargūs milžinai. Kokių keistybių jie bus regėję, kai vėl atplauks ir nuleis inkarą prie Karaliaus tilto! Ir aš, svajodamas apie kraštus, kurių kaip gyvas nebuvau matęs, lydėdavau laivus akimis, kol jie išnykdavo.

Anuo metu Padlebyje turėjau tris nuostabius draugus. Vienas buvo Džo, midijų ir austrių rinkėjas. Jis gyveno mažulytėje trobelėje ant upės kranto netoli tilto ir mokėjo beveik viską, nes turėjo auksines rankas. Jis taisydavo mano žaislinius laivelius, kuriuos plukdydavau upe, meistraudavo vėjo malūnėlius iš statinių šulų ir pakavimo dėžių, o iš senų skėčių padarydavo nuostabiausių aitvarų.

Kartais Džo pasiimdavo mane į valtį, ir mudu per atoslūgį plaukdavome pavandeniui iki pat jūros rinkti moliuskų ir omarų, kuriuos jis parduodavo. Šaltuose nykiuose liūnuose matydavome laukinių žąsų, kuolingų, raudonkojų tulikų ir daug kitų rūšių jūrų paukščių, kurie gyvena aukštoje druskingų pelkių žolėje. Grįždavome vakare, prasidėjus potvyniui, ir Karaliaus tilto žibintai mirksėdavo tamsoje primindami, kad jau laikas kurti ugnį ir gerti arbatą.

Kitas mano draugas buvo Matjus Magas, mėsos katėms pardavėjas, juokingas žvairas senis. Jis atrodė bjauriai, bet buvo malonus pašnekovas. Matjus pažinojo visus Padlebio gyventojus, be to, visus šunis ir visas kates. Anuo metu kačių ėdalo tiekimas buvo įprastas verslas. Tokių pardavėjų, vaikščiojančių gatvėmis su mediniu padėklu, pilnu užmautų ant iešmų mėsos bryzelių, ir šaukiančių: „Mėsa! Mėsa!“, galėdavai išvysti beveik kasdien. Žmonės pirkdavo mėsą šunims ir katėms, užuot juos šerę paplotėliais iš kaulamilčių ar valgio liekanomis.

Mėgdavau vaikščioti su Matjum ir žiūrėti, kaip katės ir šunys, išgirdę jo balsą, bėga prie sodų vartų. Kartais jis man leisdavo paduoti gyvulėliams mėsą, ir tas darbas man labai patiko. Matjus nusimanė apie šunis ir, kai eidavome per miestą, pasakydavo, kurio kokias veislės. Jis ir pats laikė keletą šunų. Vienas, skalikas, buvo labai greitas

ir laimėjo ne vienas šeštadienio šunų lenktynes. Kitas, terjeras, buvo puikus žiurkininkas, todėl mėsos katėms pardavėjas dar vertėsi ir žiurkių gaudymu malūnuose ir ūkiuose.

Trečias mano draugas buvo Lukas Atsiskyrėlis, bet apie jį papasakosiu vėliau.

Aš nelankiau mokyklos, nes mano tėvas buvo neturtingas. Bet labai mėgau gyvūnus. Laiką leisdavau rinkdamas paukščių kiaušinius ir gaudydamas drugius, žvejodamas upėje, uogaudamas, grybaudamas ir padėdamas moliuskų rinkėjui taisyti tinklus.

O, kadaise aš gyvenau laimingai, nors, žinoma, tada taip nemaniau. Buvau devynerių su puse ir kaip visi berniūkščiai norėjau užaugti, nesu-prasdamas, kaip man gera gyventi be rūpesčių ir vargų. Laukiau, kada galėsiu palikti tėvo namus ir vienu iš tų puikių laivų per ūkanotas pelkes upe išplaukti į jūrą – į platusį pasaulį laimės ieškoti.

## IŠGIRSTU APIE DIDJŲJ GAMTININKĄ



Vieną ankstų pavasario rytą, klajodamas po užmiesčio kalvas, užėjau vanagą su voverė naguose. Jis tupėjo ant uolos, o voverė iš paskutiniųjų spurdėjo grumdamsi dėl savo gyvybės. Netikėtai užkluptas vanagas taip išsigando, kad paleido vargšą žvėrelį ir nuskrido. Pakėliau voverę ir pamačiau, kad dvi jos kojos sužalotos. Paėmęs nusinešiau ją į miestą.

Priėjęs tiltą, užsukau pas moliuskų rinkėją ir paklausiau, ar jis galėtų išgydyti voverę. Džo užsidėjo akinius, rūpestingai ją apžiūrėjo ir papurtė galvą.

– Viena tavo žvėrelio koja sulaužyta, – pasakė jis, – o kita smarkiai apdraskyta. Aš galiu pataisyti tavo laivelius, Tomai, bet neturiu nei įrankių, nei įgūdžių pastatyti ant kojų sužeistą voverę. Tai chirurgo darbas – ir ne bet kokio chirurgo. Pažįstu tik vieną žmogų, kuris galėtų išgelbėti tavo žvėrelį. Tai Džonas Dolitlis.

– Kas tas Džonas Dolitlis? – paklausiau. – Veterinaras?

– Ne, ne veterinaras, – atsakė moliuskų rinkėjas. – Daktaras Dolitlis – gamtininkas.

– O kas yra gamtininkas?

– Gamtininkas – tai žmogus, kuris viską žino apie žvėris, drugius, augalus, uolienas ir visatą, – paaiškino Džo ir, padėjęs akinius, pradėjo kimšti pypkę. – Džonas Dolitlis – didis gamtininkas. Keista, kad nieko apie jį negirdėjai, juk dėl gyvūnų esi galvą pametęs. Daktaras daug žino apie moliuskus ir vėžius, pats įsitikinau. Žmogus jis ramus ir nešnekus, bet kai kas tvirtina, kad yra geriausias pasaulio gamtininkas.

– Kur jis gyvena? – paklausiau.

– Oksentorpo gatvėje, kitame miesto gale. Nežinau, kuris namas, bet tau jį parodys kiekvienas praeivis. Eik pas jį, jis yra didis žmogus.

Padėkojau moliuskų rinkėjui, pasiėmiau voverę ir nuėjau Oksentorpo gatvės link.

Įžengęs į turgaus aikštę, pirmiausia išgirdau šauksmus: „Mėsa! Mėsa!“ Rėkavo Matjus Magas. „Jis tikrai žinos, kur gyvena daktaras, – tariau sau. – Matjus pažįsta visus.“ Ir nubėgau per aikštę prie jo.

– Matjau, ar pažįsti daktarą Dolitlį? – paklausiau.

– Ar pažįstu Džoną Dolitlį? – atsiliepė jis. – O kaipgi! Kaip savo žmoną, o kartais manau, kad net geriau. Jis yra didis žmogus, iš tiesų didis.

– Ar gali man parodyti, kur jis gyvena? – paklausiau. – Noriu paprašyti, kad išgydytų šitą voverę. Jai sulaužyta koja.

– Žinoma, – atsakė Matjus. – Kaip tik ketinau eiti pro jo namus. Eime kartu, parodysiu.

Ir mes nužingsniavome.

– Aš daug metų pažįstu Džoną Dolitlį, – pasakojo Matjus, kolėjome per turgaus aikštę, – bet esu beveik tikras, kad dabar jo nėra namie. Jis išvykęs, tačiau gali bet kada grįžti. Aš tau parodysiu jo namą, kad žinotum, kur jo paskui ieškoti.

Pakeliui į Oksentorpo gatvę Matjus be paliovos šnekėjo apie savo didį draugą medicinos daktarą Džoną Dolitlį. Jis taip įniko plepėti, kad net užmiršo šūkauti: „Mėsa!“, kol mudu staiga pastebėjome, kad mus kantriai seka ilgiausia šunų vilkstinė.

– Kur iškeliauo daktaras? – paklausiau, kol Matjus dalijo jiems mėsą.

– Negaliu pasakyti, – atsakė jis. – Niekas niekada nežino nei kur jis išvyks, nei kada išvyks, nei kada grįš. Gyvena vienas, tik su savo gyvūnais. Buvo išvykęs į kelias garsias keliones ir padarė keletą nepaprastų atradimų. Paskutinį kartą grįžęs pasakojo man apie vieną Ramiojo vandenyno indėnų gentį, gyvenančią dviejose salose, vyrai vienoje, moterys kitoje. Kai kurie laukiniai – išmintingi žmonės. Jie susitinka tik kartą per metus, per kažkokią didelę šventę, veikiausiai Kalėdas, kai vyrai atvyksta aplankyti žmonių. Taip, daktaras nuostabus žmogus, o apie gyvūnus niekas tiek nežino kiek jis.

– Iš kur jis tiek daug apie juos sužinojo? – paklausiau.

Mėsos katėms pardavėjas sustojo ir pasilenkęs sušnibždėjo man į ausį kimiai ir paslaptiniai:

– *Jis moka gyvūnų kalbą.*

– Gyvūnų kalbą? – apstulbau.

– Kas čia tokio? Kiekvienas gyvūnas turi savo kalbą. Vieni plepūs, kiti santūresni, tretį kalba tik ženklais – kaip kurčnebyliai. Bet daktaras supranta visus – ir paukščius, ir žvėris. Tačiau mudu su daktaru laikome tai paslapyje, nes žmonės tik juokiasi, kai jiems tai pasakai. Jis moka net rašyti gyvūnų kalba ir garsiai skaito jiems, ką parašęs. Jis parašė istorijos knygų beždžionių kalba, eilėraščių kanarėlių kalba ir juokingų dainelių šarkoms. Tikra tiesa. Dabar jis uoliai moko si kiaukutinių kalbų, bet sako, kad sunku, ir jau kelis kartus buvo persišaldęs, juk turi įkišti galvą į vandenį, kad pasikalbėtų. Tai didis žmogus.

– Tai jau taip atrodo, – sutikau. – Labai norėčiau, kad jis būtų namie ir aš galėčiau su juo susipažinti.

– Štai ten jo namas, žiūrėk, – parodė Matjus, – tas mažiukas, prie posūkio, aukščiau už kitus, tarsi stovėtų ant mūro, iškilęs virš gatvės.



Mudu jau buvome miesto pakraštyje. Namas, į kurį rodė Matjus, buvo nedidelis ir stovėjo atskirai. Atrodė, kad jį supa didelis sodas, ir šis sodas buvo daug aukščiau už gatvę, iki vartų reikėjo užlipti kelis laiptelius. Supratau, kad sode daug puikių vaismedžių, nes jų šakos kai kur buvo persisvėrusios per mūrą. Bet mūras buvo toks aukštas, kad daugiau nieko nemačiau.

Kai priėjome prie daktaro namo, Matjus užlipo laiptais prie vartų, o aš – iš paskos. Maniau, kad jis eina į sodą, bet vartai buvo užrakinti. Iš namų atbėgo šuo ir pro tvoros strypus paėmė iš Matjaus kelis bryzelius mėsos ir vieną kitą popierinį maišelį su grūdais ir sėlenomis. Atkreipiau dėmesį, kad šis šuo, užuot puolęs ėsti mėsą, kaip būtų daręs kiekvienas šuo, nusinešė viską namo ir dingo. Jo kaklą juosė platus antkaklis, matyt, iš žalvario. Tada mes pasukome atgal.

– Daktaras dar negrįžęs, – pasakė Matjus, – antraip vartai nebūtų užrakinti.

– O kam tie popieriniai maišeliai, kuriuos padavei šuniui? – paklausiau.

– Maisto atsargos, – paaiškino Matjus, – lesalas ir pašaras gyvūnams. Daktaro namuose knibždėte knibžda gyvūnų. Kai jo nebūna namie, maistą atiduodu šuniui, o jis padalija kitiems.

– Kokį keistą antkaklį jis nešioja.

– Tas antkaklis gryno aukso, – paaiškino Matjus. – Kadaisie vienoje daktaro kelionėje gavo jį dovanų. Išgelbėjo žmogui gyvybę.

– Ar seniai daktaras jį laiko?

– O, seniai. Džipas jau nukaršęs, todėl daktaras jo nebeima į keliones, palieka saugoti namų. Kiekvieną pirmadienį ir kiekvieną ketvirtadienį aš atnešu maisto prie šitų vartų ir paduodu jam pro strypus. Kai daktaras išvykęs, šuo nieko neįleidžia į sodą, net manęs, nors mane gerai pažįsta. Todėl visada žinau, grįžęs daktaras ar ne, nes, kai jis namie, vartai atkelti.

Aš grįžau namo ir, pakreikęs šiaudų, paguldžiau voverę į seną medinę dėžę. Rūpinausi ja, kaip mokėjau, ir laukiau grįžtant daktaro. Kasdien eidavau į miestelio pakraštį prie namuko su dideliu sodu pažiūrėti, ar vartai vis dar užrakinti. Kartais prie jų pribėgdavo Džipas. Jis vizgindavo uodegą ir, regis, džiaugdavosi mane matydamas, bet į sodą neįleisdavo.

### 3

## DAKTARO NAMAI



Vieną balandžio pabaigos pirmadienį po pietų tėvas man liepė į kitą miesto galą nunešti pataisytus batus pulkininkui Belouzui, o šis buvo labai savotiškas.

Susiradau jo namą ir paskambinau prie paradinių durų. Pulkininkas jas atidarė, iškišo galvą raudonu kaip burokas veidu ir pasakė:

– Eik prie užpakalinių durų, jos skirtos amatininkams. – Ir užtrenkė duris.

Norėjau švystelėti batus į jo gėlyno vidurį, bet man toptelėjo, kad tėvas supyktų, todėl neįmečiau. Nuėjau prie užpakalinių durų, ten mane pasitiko pulkininko žmona, baikšti smulkutė moterytė miltuotomis rankomis, – turbūt kepė duoną – ir paėmė batus. Matyt, ji siaubingai bijojo vyro, kurio sunkūs žingsniai ir bambėjimas dėl to, kad netinkamai pasirinkau duris, vis dar aidėjo viduje. Paskui ji pašnibždomis paklausė, ar norėčiau bandelės su stikline pieno. „Taip, norėčiau“, – atsakiau. Suvalgęs bandelę ir išgėręs pieną, padėkojau pulkininko žmonai ir išėjau. Paskui man dingtelėjo prieš einant namo dar kartą patikrinti, ar negrižęs daktaras. Rytą jau buvau nubėgęs, bet

nusprendžiau dar kartą pažiūrėti. Voverė nesitaisė, ir aš jau buvau pradėjęs dėl jos nerimauti.

Nužingsniau Oksentorpo gatve prie daktaro namo. Pakeliui pastebėjau, kad dangus apsiniaukė, matyt, lis.

Vartai tebebuvo užrakinti. Labai nusiminiau: juk jau visą savaitę vaikščiojau čia kasdien. Šuo kaip paprastai priėjo prie vartų ir pavizgino uodegą, paskui atsitūpė ir ėmė budriai mane stebėti – ar nebandysiu įsmukti į vidų.

Aš jau būgštavau, kad mano voverė nugaiš nespėjus grįžti daktarui. Liūdnas apsisukau, nulipau laiptais į gatvę ir nudrožiau namo.

Spėlioju, ar dar ne laikas vakarieniauti. Žinoma, laikrodžio neturėjau, bet pamačiau gatve besiaartinantį poną. Kai jis priėjo, pažinau pulkininką. Vilkėjo prašmatniui apsiaustu, buvo apsimuturiavęs šaliku ir mūvėjo ryškiaspalves pirštines. Nebuvo šalta, bet jis buvo taip apsitūlojęs, kad priminė pagalvę, įvyniotą į antklodžių gniužulą. Mandagiai paprašiau jo pasakyti, kuri dabar valanda.

Jis sustojo, atsikrenkštė ir perbedė mane akimis; raudonas veidas dar labiau paraudonavo, o balsas, kai prabilo, skambėjo taip, it būtų iššovęs kamštis iš imbierinio limonado butelio.

– Negi tu įsivaizduoji, – suburbuliavo jis, – jog aš atsisagstysiu apsiaustą, kad pasakyčiau tokiam vaikigaliui, kuri valanda? – Ir nu-plumpino gatve, niurnėdamas pikčiau negu pirma.

Valandėlę pastovėjau lydėdamas jį akimis ir svarstydamas, kokio amžiaus turėčiau būti, kad jis nepatingėtų išsitraukti laikrodžio. Ir staiga prapliupo lyti.

Kaip gyvas nebuvo matęs tokio smarkaus lietaus. Sutemo kaip naktį. Papūtė vėjas, sugriaudė perkūnija, tvykstelėjo žaibas, ir nutekamieji grioviai patvino. Pasislėpti nuo lietaus nebuvo kur, todėl palenkiau galvą, nes vėjas plakė veidą, ir leidausi bėgti namo.

Netoli tenubėgęs, staiga trenkiausi į kažkokį minkštą daiktą ir atsėdau ant šaligatvio. Pakėliau akis pažiūrėti, į ką atsimušiau, ir pamačiau priešais ant šlapio šaligatvio sėdint nediduką malonaus veido druckį. Jis buvo su apširusiu cilindru, o rankoje laikė juodą lagaminėlį.

– Prašom atleisti, – atsiprašiau aš. – Bėgau palenkęs galvą ir jūsų nepamačiau.

Keista, bet žmogelis, užuot supykęs, kad aš jį pargrioviau, ėmė juoktis.

– Prisiminiau vieną nutikimą Indijoje, – tarė jis. – Kartą, lėkdamas nuo audros kiek kojos neša, atsitrenkiau į moterį, nešinę ašočiu sirupo ant galvos, ir paskui mano plaukai buvo saldūs kelias savaites – mane visur lydėdavo musių spiečiai. Juk aš tavęs neužgavau?

– Ne, nė trupučio.

– Aš tiek pat kaltas kiek ir tu, – pasakė žmogelis. – Irgi buvau palenkęs galvą. Klausyk, čia ne vieta sėdėti ir plepėti. Tu kiaurai permirkęs, aš irgi. Tau toli eiti?

– Mano namai kitame miesto gale, – atsakiau, ir mudu atsistojome.

– Na ir šlapias buvo šaligatvis! – tarė jis. – Ir vis dar lyja kaip iš kibiro. Eime pas mane, išsidžiovinsi drabužius. Tokios liūtys ilgai netrunka.

Jis paėmė mane už rankos, ir mudu nudūmėme gatve atgal. Bėgdamas galvojau, kas galėtų būti šitas mažas juokingas žmogelis ir kur jis gyvena. Jis manęs visai nepažįsta, bet vedasi namo išsidžiovinti drabužių. Koks jis nepanašus į raudonveidį pulkininką, kuris net nepasakė man, kelinta valanda. Netrukus mes sustojome.

– Atėjom, – tarė jis.

Pakėliau akis ir vėl išvydau laiptus, vedančius į namuką su didžiuoju sodu. Mano naujasis draugas, užbėgęs laiptais, jau rakino vartus raktais, išsitrauktais iš kišenės. „Negali būti, kad čia pats didysis daktaras Dolitlis!“ – pamaniau.

Mat tiek daug apie jį prisiklausęs įsivaizdavau, kad daktaras aukštas, tvirtas ir žavus. Buvo sunku patikėti, kad šis juokingas maloniai besišypsantis žmogelis ir yra garsusis Dolitlis. Tačiau jis, užlėkęs laiptais, rakina vartus, kuriuos aš tiek daug dienų stebėjau.

Atbėgo šuo Džipas ir ėmė šokinėti aplink lodamas iš laimės. Praplūpo lyti dar smarkiau.

– Ar jūs esat daktaras Dolitlis? – paklausiau, kai dūmėme trumpu sodo takeliu į trobą.

– Taip, aš daktaras Dolitlis, – atsakė jis, rakindamas duris raktu iš to paties ryšulio. – Eik į vidų! Nesišluostyk kojų, nesvarbu, kad jos purvinos, nešk purvą į trobą. Nesilydyk!

Nėriau į vidų, o jis su Džipu – įkandin. Ir užtrenkė duris.

Nuo audros lauke buvo tamsu, o viduje uždarytomis durimis viešpatavo juoda naktis. Paskui kilo keisčiausias triukšmas – tarsi vienu metu būtų ėmę kliegti, cypti ir čirkšti įvairūs paukščiai ir žvėrys. Kažkas dundėjo laiptais žemyn, kažkas skuodė koridoriais. Kažkur tamsoje kvaksėjoantis, giedojo gaidys, burkavo balandis, ūbavo pelėda, bliovė ėriukas ir lojo Džipas. Pajutau prie veido dvelksmą – tai plazdėjo paukščių sparnai. Žvėrys painiojosi man po kojomis, vos neparvertė. Atrodė, kad visas prieškambaris pilnas gyvūnų. Triukšmas, juo labiau, kad lietus tebešniokštė, buvo milžiniškas, ir aš sunerimau, bet daktaras paėmė mane už rankos ir sušuko į ausį:

– Nebijok. Neišsigąsk. Tai keli mano mėgstamiausi gyvūnai. Manęs nebuvo tris mėnesius, ir jie džiaugiasi, kad aš vėl namie. Nejudėk, kol uždegsiu šviesą. Nieko sau, kokia audra! Girdi, kaip griaudžia?

Buvo tamsu – nors į akį durk, o aš stovėjau nieko nematydamas tarp visokių gyvūnų, kurie čerškė ir stumdė mane. Buvo keista ir juokinga. Dažnai, žiūrėdamas į daktaro Dolitlio vartus, spėliodavau, kaip atrodo jis ir jo namukas iš vidaus. Bet tokios sumaišties nesitikėjau. Tačiau, pajutęs daktaro ranką ant peties, nebebijojau, tik sutrikau.

Tarsi būčiau sapnavęs keistą sapną, ir jau ėmiau svarstyti, ar tik nemiegu, bet išgirdau daktaro žodžius:

– Velnio degtukai sudrėko, negaliu įbrėžti. Gal tu turi?

– Ne, deja, neturiu, – atsiliepiu.

– Tiek to, – tarė jis. – Gal Kryku Kraku įžiebs žiburį.

Daktaras kelis kartus juokingai pliaukštelėjo liežuvio, ir aš išgirdau, kaip kažkas kinkuoja laiptais į antrą aukštą, o paskui laksto po kambarius.

Laukėme gana ilgai, bet nieko neįvyko.

– Ar šviesa greitai atsiras? – paklausiau. – Kažkas tupi man ant pėdos, ir kojos pirštai jau pradėjo tirpti.

– Jau greitai, – atsakė daktaras. – Ji grįš po valandėlės.

Tą akimirką išvydau laiptų aikštelėje mirgant žiburėlį. Visi gyvūnai iškart nutilo.

– Maniau, jūs gyvenat vienas, – pasakiau daktarui.

– Taip ir yra, – atsakė jis. – Žvakę neša Kryku Kraku.

Pažvelgiau į laiptus bandydama įžiūrėti, kas lipa žemyn. Turėklai slėpė, kas yra už posūkio, bet laiptų viršuje išgirdau keistą šlepsėjimą. Tarsi kas viena koja striksėtų nuo laiptelio ant laiptelio.

Žvakė artėjo, šviesa ryškėjo, ant sienų ėmė šokinėti šešėliai.

– Pagaliau! – nudžiugo daktaras. – Kryku Kraku – šaunuolė!

Tada pamaniau, kad iš tikrųjų sapnuoju. Nes iš už posūkio, tiesdama kaklą, pasirodė baltutėlė antsi ir ėmė leistis šokinėdama viena koja. Kitoje kojoje ji laikė degančią žvakę.





# TURINYS

## I DALIS.....7

1. KURPIAUS SŪNUS.....9
2. IŠGIRSTU APIE DIDIJĄ GAMTININKĄ.....12
3. DAKTARO NAMAI.....17
4. ŠVYSTAS.....22
5. POLINEZIJA .....27
6. SUŽEISTA VOVERĖ.....33
7. KIAUKUTINIŲ KALBA.....36
8. AR TU PASTABUS?.....39
9. SVAJONIŲ SODAS.....43
10. DAKTARO ŽVĖRYNAS.....46
11. MANO MOKYTOJA POLINEZIJA.....49
12. MANO PUIKUSIS SUMANYMAS.....52
13. ATVYKĖLĖ.....55
14. ČI ČI KELIONĖ.....58
15. AŠ TAMPU DAKTARO ASISTENTU.....61

## II DALIS.....65

16. „KUOLINGOS“ ĮGULA.....66
17. LUKAS ATSISKYRĖLIS.....68
18. PASLAPTIS.....71
19. BOBAS.....74

20. MENDOSA.....	78
21. TEISĖJO ŠUO.....	82
22. PASLAPTIS ATSKLEISTA.....	86
23. TRISKART VALIO.....	89
24. PURPURINIS ROJAUS PAUKŠTIS.....	92
25. ILGOJI STRĖLĖ, AUKSINĖS STRĖLĖS SŪNUS .....	95
26. KELIONĖ Į NEŽINIĄ.....	98
27. LIKIMO UŽGAIDA.....	102
<b>III DALIS.....</b>	<b>105</b>
28. TREČIASIS.....	106
29. LIKITE SVEIKI!.....	110
30. BĖDOS PRASIDEDA .....	113
31. BĖDOS NESIBAIGIA.....	117
32. POLINEZIJOS SUMANYMAS.....	121
33. MONTEVERDĖS BALDŽIUS.....	124
34. DAKTARO LAŽYBOS.....	126
35. DIDŽIOJI KORIDA.....	131
36. SKUBIAI IŠPLAUKIAME.....	137
<b>IV DALIS.....</b>	<b>141</b>
37. VĖL KIAUKUTINIŲ KALBOS.....	142
38. BURBULĖS ISTORIJA.....	146
39. BLOGI ORAI.....	156
40. LAIVUI SUDUŽUS.....	159

41. ŽEMĖ.....	164
42. DŽABISRIS.....	168
43. SAKALO GALVOS KALNAS.....	172
<b>V DALIS.....</b>	<b>177</b>
44. DIDINGA AKIMIRKA.....	178
45. PLAUKIOJANČIOSIOS ŠALIES GYVENTOJAI.....	183
46. UGNIS.....	186
47. KODĖL SALA PLAUKIOJA.....	189
48. KARAS!.....	192
49. KARVEDĖ POLINEZIJA.....	197
50. PAPŪGŲ TAIKA.....	200
51. KYBANTIS AKMUO.....	203
52. RINKIMAI.....	207
53. KARALIAUS DŽONGO VAINIKAVIMAS.....	213
<b>VI DALIS.....</b>	<b>217</b>
54. NAUJASIS POPSIPETLIS.....	218
55. NAMŲ ILGESYS.....	223
56. RAUDONODIS VAISTYTOJAS.....	227
57. JŪRŲ GYVATĖ.....	230
58. KIAUKUTINIŲ MĪSLĖ ĮMINTA.....	235
59. PASKUTINIS KABINETO POSĖDIS.....	240
60. DAKTARAS APSISPRENŽIA.....	243

Hugh Lofting (g. 1886 m.) – amerikiečių rašytojas ir iliustruotojas, geriausiai žinomas dėl savo knygų ciklo apie Doktorą Dolitlį. Knygų apie Doktorą Dolitlį pagrindu pastatyta daugybė filmų, o už vieną ciklo dalį – būtent šią, kurią laikote rankose, – 1923 m. jis buvo apdovanotas garsiuoju Niuberio medaliu, kuris teikiamas už reikšmingiausią kūrinį vaikams ar jaunimui, per pastaruosius metus išleistą Jungtinėse Amerikos Valstijose. Kūrinyje pasakojama apie pavojingą, bet nuotykingą Doktoro Dolitlio, mokančio gyvūnų kalbas, ir jo mokinio kelionę į Koatų salą, kurioje Dolitliui tenka išbandyti visai kitą, nei jam įprasta, vaidmenį.



Redaktorė Giedrė Kmitienė  
Korektorė Goda Baranauskaitė-Dangovienė  
Maketavo Miglė Dilytė  
Tiražas 3000 egz.  
Išleido leidykla „Niekorimto“  
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius  
[www.niekorimto.lt](http://www.niekorimto.lt)  
Spausdino UAB BALTO print  
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius



## DAŽNAI SVARBIEMS SPRENDIMAMS PRIIMTI TEREIKIA AKIMIRKOS.

Vieną akimirką tu – garsiausias gyvūnų gydytojas pasaulyje, o kitą – Popsipetlio, plaukiojančiosios šalies, karalius! Bet kai esi Daktaras Dolitlis, nieko kita ir negali tikėtis – nuotykiškai tave patys susiranda.

Na, arba į juos tave įvelia kokia papūga, delfinas ar sraigė. Juk pasaulis atsiskleidžia visai kitomis spalvomis, kai gali pasikalbėti su beveik visomis gyvomis būtybėmis. Ir jis tikrai per spalvingas, kad visą laiką praleistum lietingoje Anglijoje, tad metas užsimerkus durti į bet kurią žemėlapiu vietą...



[www.niekorimto.lt](http://www.niekorimto.lt)

*Užsuk*, net jei tu ir ne vaikas



ISBN 978-609-441-739-9



9 786094 417399